

Sebestyén Ádám

ELSŐ NEMZEDÉK

Kiűzetvén az Édenből, egyre
korábban sötétedik.
Kezünkről fekete ver csorog.
Biztató jelért, ha kell,
kihantolunk egy vagonra való
ásványbelet. Halott betű
a törvény, mióta magunknak
áldozunk. Gyermekeink
a kopasz fák közt kergetőzve
játszanak. Félő, egy nap úgy
tépik le magukról viseltes
ígéreteink, ahogy leveleket
a jeges szel. Akkor lesz
teljes az átok, ha vénségünkre
toronyszobákba temetkezünk,
elhülyült arccal faggatni
a csillagos eget, mint akik
szentül hiszik, az erősebb
lét készül őket visszafogadni.